

ANNE van DOORN

**HET
DELFTS BLAUW
MYSTERIE**

NEW . YORK . COPS . . . BOEK . 1

E-Pulp Publishers

Reacties die Anne van Doorn ontving van collega-schrijvers:

David Dean (VS), tweevoudig winnaar van de Ellery Queen Mystery Magazine Reader's Award en gepensioneerd politiecommissaris in New Jersey:

“Heel erg bedankt dat ik een vroege versie van *Het Delfts blauw mysterie* mocht lezen. Het was heel goed! Ik kon totaal niet raden hoe de moord werd gepleegd (of wie het deed) en vond de oplossing briljant! Ik heb vooral genoten van de sfeer die je hebt gecreëerd met het effect van de storm op de hoogbouw en op de stad New York. Het is een hele prestatie om een onmogelijke misdaad-/afgesloten-kamermyserie te schrijven dat zich afspeelt in het hedendaagse New York!”

Tom Mead (VK), schrijver van *Death and the Conjuror*:

“Met veel genoegen kan ik je vertellen dat ik nu klaar ben met *Het Delfts blauw mysterie* en ik ben er helemaal weg van! Het was een groot genoegen om dit uitstekende boek te lezen.”

DAG 1
WOENSDAG

HOOFDSTUK . . . 1

Het Rolex-horloge van Gilbert DeRoos kraste lichtjes over zijn bureau terwijl hij zijn papieren bij elkaar veegde om er een keurig stapeltje van te maken. Hij las de eerste alinea nog een keer en fronste, zich afvragend hoe hij met dit probleem zou omgaan. Als dit zou uitlekken, zou dat onaangename gevolgen voor hem hebben, ook al was hij er niet schuldig aan.

Het trillen van zijn telefoon trok zijn aandacht. Hij wierp een blik op het scherm. Het was een appje van Aurora om hem te informeren dat hun taxi onderweg was.

DeRoos stond op. In plaats van de papieren in een la te schuiven en die op slot te draaien, besloot hij ze op zijn bureau te laten liggen. Hij had haast om naar zijn afspraak te gaan. Trouwens, er was niemand in hun appartement die het rapport kon lezen. Hij pakte zijn attaché-tas en verliet de kamer.

Hij vond zijn vrouw in de woonkamer. Ze zat in haar rolstoel en luisterde waarschijnlijk, te oordelen naar de kop-telefoon, naar een audioboek. Haar blinde, amberkleurige ogen keken op naar de lucht, waar onheilspellend uitzierende wolken overtrokken. Ondanks het klimongeluk waardoor ze blind en van de middel af verlamd raakte, was Philippa nog steeds een heel mooie vrouw. Haar golvende, kastanjebruine haar dat tot op de schouders reikte, vertoonde geen grijs. Haar strakke,

lichtbruine huid en haar gezonde glans verrieden evenmin haar achtenveertig jaar. Toch zag ze er gespannen uit.

Gedurende een paar seconden vroeg DeRoos zich af hoe hun leven had kunnen zijn als de tragedie in de bergen niet had plaatsgevonden. Philippa zou nog steeds de president-directeur van het bedrijf zijn, en het Canadese probleem dat hij had ontdekt, zou een kleine tegenslag zijn geweest; niets wat zij niet aankon. Maar dat lag nu allemaal achter hen. Hij moest zich concentreren op zijn toekomst. Blijf uit de buurt van problemen, hield hij zichzelf voor. Vind een weg door de rotzooi die iemand anders heeft veroorzaakt, of zie de gevolgen onder ogen.

Hij liep naar het kamerhoge raam en keek in de richting van het Empire State Building en Murray Hill. Ver beneden zwaaiden de bomen in de bries, die al stevig was. Een storm naderde de stad, wat gepaard zou gaan met zeer zware windstoten uit het oosten. Volgens de weersverwachting werd het ergste voor vanavond verwacht, met hevige regenval vanaf middernacht. De storm zou een einde maken aan een lange, droge periode die de stad in deze tijd van het jaar zelden had gezien.

DeRoos bewonderde het uitzicht een paar ogenblikken. Maar toen hij een bijzonder hevige windvlaag tegen de ruit voelde beuken, deed hij een stap achteruit en wankelde. Het was alsof de buitenwereld plotseling voor zijn neus begon te tolleren. Hij moest hier weg.

Philippa voelde kennelijk zijn aanwezigheid. Ze zette de koptelefoon af.

‘Ga je nu?’ vroeg ze met een angstige blik.

Hij hervond zijn evenwicht en keek haar aan. ‘Ja, schat, ik moet gaan. Het vliegtuig van monsieur Franquinet is geland. Hij zal spoedig aankomen bij het hotel op de luchthaven.’

Door de storm kan ik niet eerder dan morgenochtend terugkomen.’

‘Ik heb liever dat je thuis blijft.’

‘Zo erg zal het niet zijn. Aurora zal me naar de vergadering vergezellen. Onderweg bespreken we de voorbereidingen voor de viering van zaterdag.’

Haar gezicht ontspande een beetje. ‘Oom Robert verdient die eer. Ik wil dat het een fijne avond wordt, met lekker eten en plezier, en er moet gedanst worden.’

‘We maken er voor hem een onvergetelijke avond van,’ sprak DeRoos op opgewekte toon. ‘Ik heb gehoord dat zijn zus uit Italië ook komt. Stel je voor: ze hebben elkaar al zestien jaar niet gezien!’

Een zware windvlaag sloeg tegen het raam.

‘Ik haat het dat je naar die vergadering gaat.’

DeRoos glimlachte. ‘Als je er zo’n hekel aan hebt, waarom stop je de onderhandelingen dan niet? Vertel Franquinet dat je van gedachten bent veranderd. Je oom zal blij zijn. Hij is vanaf het begin tegen de overname gekant.’

Zij schudde haar hoofd. ‘Ik bedoelde... je weet wel wat. Ik wil niet alleen zijn. En je weet dat ik een hekel aan stormen heb. Het geluid, het gehuil van de wind, het is...’ Ze huiverde. ‘Ondraaglijk.’

‘Kom dan met ons mee!’

Philippa schudde opnieuw haar hoofd.

‘Ga dan vroeg naar bed en doe oordopjes in. Of leg een kussen op je hoofd. Neem een kalmeringsmiddel. Ik weet zeker dat morgen alles weer in orde is.’

‘Maar eerst moet ik de nacht nog doorkomen. En ik haat het als de toren door hevige wind wordt bewogen.’

Gilbert DeRoos zuchtte. Hij had haar klachten eerder gehoord. Ze was altijd al een gevoelige vrouw geweest, maar

haar blindheid had het nog erger gemaakt.

‘Zie het als wiegen,’ zei hij, terwijl hij nadacht hoe hij haar kon bemoedigen. ‘Alsof je moeder zachtjes met je wieg schommelt en slaapliedjes zingt. Zet rustgevende muziek op. Denk gewoon niet aan dat andere... geval.’

Haar blinde ogen keken omhoog. ‘Maar hoe kan ik dat na dat afschuwelijke telefoontje? Wat nou als ze weer belt?’

‘Pak de telefoon op en zeg haar dat je geen interesse hebt. Hang op. Toon nooit je angst. En zet die ellendige zaak alsjeblieft uit je hoofd.’

‘Ik denk niet dat ik dat kan,’ stamelde Philippa.

‘Neem dan de telefoon niet op. Gelukkig vertrekken we over twee dagen voor het weekend bij oom Robert. De verandering zal je goed doen.’

‘Nee,’ zei ze, en ze klonk als een koppig kind. ‘Nee, ook daar zijn we niet veilig.’

‘Jawel, dat zullen we wel zijn.’

‘We hadden haar niet zo moeten behandelen,’ jammerde ze. ‘Het was fout, we hebben overdreven gereageerd. Ik blijf me er schuldig over voelen.’

Gilbert DeRoos snoof verontwaardigd. ‘Dat geeft haar niet het recht om ons lastig te vallen.’

‘Maar wie weet wat ze met ons kan doen, zelfs op afstand. Nu de storm de stad nadert, vrees ik dat ze vanavond zal toeslaan, waar we ook zijn.’ Ze raakte het zilveren kruisbeeldje aan dat aan een kettinkje om haar nek hing. ‘Haar kwade bedoelingen hangen in de lucht, ik vóél dat gewoon.’

DeRoos zuchtte weer. ‘Philippa, mijn liefste, onthoud alsjeblieft wat ik eerder tegen je zei: boze geesten dwalen niet door de straten, steegjes en wolkenkrabbers van New York. Je bent niet vervloekt; ik ben niet vervloekt. Je hebt geen religieuze abracadabra nodig om jezelf te verdedigen tegen klopgeesten

of demonen. Je bent veilig in ons appartement mits je niemand binnenlaat. Alleen iemand die naar boven komt kan je pijn doen.'

Ze knikte zwakjes, niet overtuigd.

Zijn telefoon trilde weer. Hij keek naar de tekst.

'Ik moet nu rennen, schat. De taxi is er bijna.'

* * *

Monsieur Carnac's Bistro, gelegen aan 33rd Street, bood vanuit zijn erker een uitstekend uitzicht op de smalle straat, het verkeer en de voetgangers, van wie de meesten toeristen waren die aan het shoppen waren. Er was een warenhuis vlakbij, maar Macy's, Penn Station en het Empire State Building waren ook op loopafstand.

Een vrouw zat bij het raam en keek naar buiten terwijl ze afwezig in haar afkoelende thee roerde. Ze had lang, golvend donkerblond haar. Haar kleding was duur en smaakvol, en haar sieraden waren een fortuin waard. Ze kon dertig zijn, of bijna vijftig; het was moeilijk te raden met die bijna perfecte huid van haar. Maar het meest opvallende aan haar uiterlijk waren haar stralende, lichtblauwe ogen.

De blondine was een vaste klant sinds de eerste keer dat ze binnenkwam, in januari. Elke keer reserveerde ze dezelfde tafel, elke keer kwam ze alleen en schoof niemand bij haar aan. De obers, die Jennifer Lewis herkenden van haar gepubliceerde foto's, hadden vaak en tevergeefs geprobeerd om met haar in gesprek te komen. Iets, of iemand, daarbuiten hield haar in de ban.

Haar blik richtte zich op een gele taxi die stopte voor de New Singer aan de andere kant van de straat. Het licht op het dak was uit, maar er kwam niemand uit tevoorschijn.

Ze wendde haar blik af. Een glimlach gleed over haar aantrekkelijke gezicht.

Jennifer dagdroomde over een zwoele zomeravond van afgelopen jaar. Ze lag in een bikini op haar dakterras te zonnen toen ze zonlicht weerkaatst zag op iets boven op een hoger gebouw. Het duurde niet lang voordat ze beseftte dat het een verrekijker was. Een man op de New Singer bespiedde haar.

Het was als iets uit de Bijbel; het meeslepende verhaal van David en Batseba. Koning David stond op het dak van zijn paleis en zag een mooie vrouw die zichzelf waste. David informeerde naar haar naam: Batseba. Terwijl haar man weg was, begonnen de twee een verhouding.

Ze glimlachte opnieuw.

Met de verrekijker was haar affaire begonnen. De herinnering was zo romantisch, zo verkwikkend, dat ze zich levendig kon voorstellen hoe het was geweest voor de man van wie ze sindsdien hield. Hij had neergekeken op haar begeerlijke lichaam, haar prachtige rondingen, vol verlangen naar haar. In januari waren de verhoudingen veranderd. Ze haatte de vrouw die verantwoordelijk was voor hun scheiding, maar ze zou de rollen omdraaien omdat ze wist dat ze voor elkaar gemaakt waren, en dat wist hij ook, diep van binnen. Bovendien, hij was onverzadigbaar.

* * *

In zijn loge op de twintigste verdieping tuurde de roodharige bewaker Jack O'Grady naar de beeldschermen voor hem. Linksboven bespeurde hij beweging. De deuren van de torenlift schoven open en een lange man met glad, achterovergekamd zwart haar stapte naar binnen. Hij droeg een

duur, driedelig pak en een zwartleren attaché-tas. De bewaker herkende de eigenaar van het penthouse, DeRoos. De deuren sloten zich achter de man. Een lichte trilling gaf aan dat de cabine aan zijn neergang was begonnen.

Binnen enkele seconden kwam de lift tot stilstand. O'Grady hoorde de deuren openschuiven. Even later liep DeRoos langs de loge, zijn hand ter begroeting opgeheven. Hij drukte op de knop voor de tweede lift die hem naar straatniveau zou brengen. Onmiddellijk gehoorzaamden de deuren. DeRoos verdween in de lift.

O'Grady keek naar een ander beeldscherm. Toen hij de korte trilling zag die de tweede lift veroorzaakte, tastte hij in zijn jaszak om zijn telefoon te grijpen. Het was 17.05 uur. Hij moest een appje versturen.

* * *

Jennifer Lewis ging rechtop zitten. De automatische draaideuren van het gebouw tegenover Carnac's Bistro zetten zich in beweging. Gilbert DeRoos, lang, fraai gekleed en geschoren, en met gepommadeerd, gitzwart haar, stapte zelfverzekerd met zijn attaché-tas naar buiten. Haar hart klopte sneller. Hij wisselde een paar woorden met de in livrei gestoken portier, die glimlachte en krachtig knikte. DeRoos liep lachend naar de taxi, opende het achterportier en wurmde zich naar binnen.

Toen de auto van de stoeprand wegreed, kneep Jennifer haar ogen half dicht. Haar blik was op de achterbank gericht om er zeker van te zijn wat ze zag. Maar ze vergiste zich niet. DeRoos was niet de enige passagier. Naast hem zat een jonge vrouw met heel kort, donker haar. Aan haar oor bungelde een glanzende parel en ze had een stralende glimlach. Ze vermaakten zich prima.

* * *

Jack O'Grady tuurde naar de beeldschermen en zag iemand in een rolstoel de torenlift binnengaan. Hoewel ze zich voorover boog om het voertuig voort te stuwen en te manoeuvreren, herkende de bewaker haar onmiddellijk aan haar glanzende, kastanjebruine haar. Jammer dat zo'n mooie vrouw verlamd en blind moest raken, maar hij bewonderde haar vastberadenheid. Het moest voor haar bepaald niet gemakkelijk zijn om haar weg in het gebouw te vinden.

Hij hoorde het bekende sissende geluid toen de liftdeuren open gleden. Een paar seconden later rolde mevrouw DeRoos langs zijn loge. Ze zag er bleek en wat verwilderd uit. Als ze zijn aanwezigheid voelde, dan liet ze dat niet merken. De rolstoel stopte voor de volgende lift.

O'Grady wierp een blik op zijn horloge. Het was 18.16 uur. Toen hij zich weer op de beeldschermen richtte, zag hij mevrouw DeRoos de cabine ingaan. Ze deed wat hij verwachtte. Ze daalde af naar de derde verdieping. Nu kon hij raden wat haar bestemming was.

Tevreden greep hij weer naar zijn telefoon.

* * *

Meer dan drie uur later bewoog Philippa DeRoos zich voort door de foyer van haar penthouse, intuïtief wetende dat er iets mis was. Ze stopte de voorwaartse beweging van haar rolstoel en luisterde. Buiten raasde en hilde de wind, die tegen de zuidoostelijke gevel van de toren beukte, maar het regende nog niet.

Het was verschrikkelijk. Ze wist dat de toren heen en weer bewoog bij harde wind, maar ze had het nog nooit zo sterk

gevoeld. Wat zou er gebeuren als ze de stoel in de windrichting draaide en de hoepels losliet? Zouden de wielen draaien en haar achteruit duwen?

Ze huiverde. Ze durfde zich niet te bewegen. Het was niet alleen de storm die haar rechtop deed zitten en haar de oren deed spitsen. Er was nóg iets, iets wat haar waarschuwde voor dreigend gevaar. Was het alleen haar intuïtie, of had ze echt iets gehoord boven het gebulder van de wind uit; een geluid waardoor ze iemands aanwezigheid voelde? Maar dat kon niet waar zijn, want niemand kon zonder sleutelkaart binnenkomen. Of was haar man eerder teruggekeerd?

Het geluid kwam uit de gang. Die leidde naar de zuidoostelijke ingang van de woonkamer, haar mans studeerkamer, de slaapkamer en de trap naar de bovenverdiepingen van de suite. Uit dezelfde richting kwamen ook de razende, ziedende geluiden van de storm. Kon ze zich vergissen? Nee, ze was er zeker van dat ze zich niets verbeelde. Er was iemand daarbinnen.

‘Gilbert?’ riep ze luid. ‘Ben jij daar?’

Er kwam geen antwoord.

‘Alsjeblieft, Gilbert, als je daar bent, zeg dan iets!’

Ze hoorde de paniek in haar stem.

Een ander geluid bereikte haar gevoelige oren, duidelijker, alarmerender, maar uit dezelfde richting. Er viel iets op de grond. Ze wist meteen dat het bewegen van de toren dit niet kon hebben veroorzaakt. Haar zintuigen hadden haar niet verraden: er was iemand in haar appartement. Een inbreker? Of iemand met kwade bedoelingen? Was de vrouw teruggekeerd om wraak te nemen voor het onrecht dat ze haar hadden aangedaan? Maar niemand kon toch het appartement betreden? Dan moest het toch wel de boze geest zijn voor wie ze al dagen vreesde?

Die gedachte deed haar verkillen. Haar hand raakte het kruisbeeldje op haar borst aan, maar dat gaf haar geen gerust. Meer dan ooit haatte ze het feit dat ze haar gezichtsvermogen bijna volledig had verloren. Ze zag alleen een vage gloed in de volledig verlichte foyer. Het maakte haar bewust van haar kwetsbaarheid. Elk moment kon de demon haar naderen en aanvallen. Hoe kon ze eraan ontsnappen?

Ze greep de hoepels krampachtig beet. Hoorde ze een deur dichtslaan? Waren dat voetstappen? Even hoopte ze dat ze zich toch dingen begon in te beelden, maar daarna wist ze zeker dat het niet zo was. Ze verstijfde bij het geluid van voetstappen. Iemand kwam dichterbij...

Hard geklop op de deur achter haar deed haar gillen van angst.